

MARIE
DOŤSKÁ

HOST

DRUHÝ ROMÁN Z CYKLU KCHRAT

SKRYTÉ
ULTIMÁTUM

© Marie Domská, 2024

Cover art and illustrations © Petr Štich; 2024

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2024 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2302-3 (PDF)

ISBN 978-80-275-2303-0 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2304-7 (MobiPocket)

Tuto knihu věnuji Kamile Dostoupilové, první nadšené fanynce Kchrata, která byla ochotná se mnou diskutovat o příběhu celé hodiny.

28. 4. 2113

Před dvěma dny už jsem to nevydržel a vydal se do Kotliny. Je to téměř dvacet kilometrů a v téhle prokleté mlze to zabere celý den, ale nikde blíž ty krystaly nejsou. Nebaví mě sedět tady a vrtat pod zem se stále stejným výsledkem. Vzal jsem si s sebou i náš provizorní vozík s vybavením pro přespaní. V noci je něco kolem minus pěti, to zvládnu. Tam jsem dorazil celkem slušně. Počasí mi přálo. Vítr byl slabší a teplejší než v minulých dnech a mlha se místy protrhla, že jsem viděl i na vzdálenost deseti metrů. Bylo to jako vystoupit na rozhlednu, alespoň tak jsem to po těch dvou měsících v bílé tmě vnímal.

Kotlina je místo, kde se země šklebí jako roztržená nějakým zemětřesením. Hrubou skálu jako by někdo seřízl a na povrch se dostávají kousky bělostných krystalů. To všechno nám řekly sondy. Ani jsem netušil, jakého jsou ty krystaly původu nebo jak jsou tvrdé a jestli zvládnu nějaké vzorky posbírat nebo odlomit. Ale vzal jsem si s sebou všechno, co šlo.

Jak jsem se přibližoval, hustá mlha se na chvíli protrhla a já zahlédl mezi rozeklanými skalisky něco černého. Řekl bych, že to byl jen stín, ale měl jsem nejasný pocit, že se pohnul. Vzápětí mě zahalila hustší mlha, a když se protrhla, stín už tam nebyl. Přiznám se, že v tu chvíli mě to vyděsilo. Na tom místě jsem zastavil a rozbil svůj provizorní tábor, přitom jsem se pořád rozhlížel do všech stran a naslouchal kvílení větru v úžlabinách. Než padla noc, už jsem nic nezahlédl ani nezaslechl. Ačkoli jsem to neměl v plánu, nechal jsem rozsvícenou baterku a dalo mi práci přimět se ke spánku.

Když jsem ráno vystrčil hlavu ze stanu, první, co jsem zahlédl v mlze před sebou, byl zřetelný stín humanoida. Vykřikl jsem, kdo je tam, ale stín se ani nepohnul. Jako by přesně věděl, že za chvíli ho zahalí hustý oblak mlhy a on mi zmizí. Ale jeho kroky jsem zaslechl. Nahmatal jsem zbraň a s roztřesenýma rukama se vydal za ním. Bohužel na téhle pekelné planetě se nedá pospíchat, pokud si nechcete

zvrtnout kotník nebo rovnou zlomit nohu. Po hodině jsem to vzdal a vrátil se ke své práci.

Měl jsem jen chvíli, abych posbíral pár vzorků, sbalil své tábořiště a vydal se zpět, pokud jsem chtěl být do setmění na základně...

— John Edward Simons, *Zmizelé záznamy*

KNIHO/MOLKA _ LUCY/MAY

Tak tohle byl jednoznačně přešlap. Obávám se, že dokumentárním fikcím definitivně odzvonilo někdy před dvaceti lety. Deníkové záznamy z každodenního života vědce na základně by ještě šly, ty jsou napsány docela poutavě. Zvlášť když jde o planetu Gemnitus, o které se toho nikdy moc nenapsalo. I videozáběry, které doprovázejí multimediální část knihy, jsou opravdu luxusní a vypadají autenticky. Navíc smrt dvou kolegů! Wow! Takhle otevřený ještě nikdy nikdo nebyl. Ale proč do toho tahat mimozemšťany? Fotky mlhy a místního nevlídného počasí by se dobře vyjímaly na pozadí mého PC, ale bez trapného domalovávání černých stínů. Autor si tím zbytečně zkazil důvěryhodnost dokumentu a fikční polovinu tohoto žánru hodil daleko za čáru snesitelnosti. A audio? No tak k tomu se vůbec nebudu vyjadřovat. To si autor natočil, jak blíje a kašle dohromady? Odporný. Dávám knize dvě hvězdičky.

1. CERBEROS

Ichkerat tiše ležel na boku, ocas obtočený kolem levé nohy, oči upíral do hvězd a hlubin vesmíru za oknem malé kajuty a naslouchal škobrtavému chrápání Oludotuna Hagena. Mladého muže s tmavou pleť, širokým nosem a černými kudrnatými vlasy, které nosil hodně nakrátko.

Myslel na Erin. Na drobnou navigátorku, která se před více než šesti lety třásla pláčem v jeho pokoji na šatchranské vesmírné základně.

Tenkrát také nedokázal spát. Jen tiše nehybně ležel a bránil se jejímu potlačovanému pláči, dokud ji nepřemohlo vyčerpání. Měl pocit, že cokoli by udělal, by její trápení jen zhoršilo. Je sama, omlouval ji pořád dokola a věřil, že si zvykne, že slzy nepotečou věčně. Ale tekly. Noc co noc. Od půlnoci do dvou hodin, někdy i déle.

Až do chvíle, kdy se tiše přisunula blíž a vsunula prsty do jeho uvolněné dlaně. Polkl a ztuhl. Čekal, co bude dál. A když se po několika minutách odhodlal svoji ruku stáhnout, ke svému překvapení zjistil, že usnula. Následovalo pár klidných nocí s tímto podivným lidským rituálem. Předstíraný hluboký spánek, aby se odvážila podsunout mu svou dlaň, než Zagharch všechno zpackal. Pak se k tomu vrátila až po noční můře na *Ghachkaru*, kdy se mu dokonce schoulila do náruče. Až tehdy uvěřil, že mu odpustila, že ji udeřil na lidské lodi během testování skoku. Musel jí ublížit, aby ji zachránil.

A teď to udělal zas. Fyzicky se jí sice tentokrát nedotkl, zato měl pocit, že ta slova bodla hlouběji, než chtěl. *Takže jsi celou dobu nebyl víc než moje letenka?!* dunělo mu doteď v uších a srdce šířily výčitky, že to přehnal. Vzepřel se jí. Doopravdy

se jí postavil. To by pokrevní matce nikdy neudělal. Proč to udělal Erin? Protože byla člověk? Nebo už je na tak zásadní věci, jako je nové začlenění, starý a nedokáže si zvyknout? Myšlenka na jeho věk ho přiměla zaskřípat zuby. Ten zvuk ho vrátil do reality. Teď má jiný problém.

Zamžoural do šera a stínů polštáře, kde ležela jeho ruka. Rozevřel prsty a zase je sevřel. Pomohla by mu její drobná dlaň usnout? Nebo jakákoli dlaň? Se spánkem měl problém už od první noci na *Ethernalu*. S povzdechem stiskl měkký roh polštáře. Nebylo komu o to říct. Erin je daleko, ve své kajutě na druhé straně vesmírné stanice *Diamond*. A elitní skupina pilotů, která by mohla splnit každé jeho přání, by měla být především vojenskou jednotkou. Cizího vojáka by o něco takového nikdy nepožádal.

Ichkerat tiše zavrčel. Je o tolik větší a silnější než lidé, na tohle všechno se pečlivě připravoval, a přece ho odloučení od jeho vlastního lidu dostává na hranice psychických sil stejně jako Erin. Jenom o něco pomaleji, protože chť nechť musel uznat, že pohostinnost šatchranské vojenské základny je na míle daleko luxusu a milé společnosti, které se mu dostává mezi lidmi.

Nebo ho dráždí nuda? Ať už se elitní piloti snažili sebevic zaplnit jeho den aktivitami, stejně to bylo nic oproti nebezpečné misi v mrazivém vesmíru. Jak dlouho už nezapnul trysky na skafandru? Kdy naposledy provedl trojitou protipiruetu, aby se vyhnul úlomkům horniny a odmrštil ocasem omračující kapsli? Co by teď dal za jednoho odporného jakchtanoida!

Připadalo mu to jako tenkrát, když uprosil matku na střídavý výcvik. Šest týdnů mučení nudnými Yatchkrenovými testy a ještě nudnějšími hrátkami s malými cvičenci, doplněné třemi měsíci ve vesmíru. Tu temnou mrazivou náruč

vždy tak nedočkavě vyhlížel, až málem umíral. Rozdíl mezi tenkrát a teď byl jen v tom, že doktor Lui se ještě neodvážil pustit do těch nejhorsích testů, elitní piloti nevěděli, co je pořádný výcvik, a skutečný vesmír byl i za oknem příliš daleko. Navíc ho přepadala obava, že co už se svým jedinečným tělem prvorozeného vojáka šestnácté generace zažil, bude muset podstoupit znovu, jen pro jiné obecnstvo. *Tohle by měl dělat někdo mladší*, napadlo ho. *Nebo by mě měl někdo vystřídat*. Mise bez konce, ať už na začátku vypadá sebelíp, se dříve či později promění v peklo.

Ichkerat se s odfrknutím otočil na druhý bok, když si uvědomil, kam svými úvahami míří. Erin poprosil jen o malou přestávku a najednou by to chtěl zabalit úplně? Kde se to v něm vzalo? Chtěl protáhnout i ocas, ale ihned znehybněl, protože Oludotun přestal chrápat.

„Nemůžeš spát?“ zašeptal pilot do ticha.

Ichkerat v šeru pokoje rozpoznal jeho rozespalé oči. „S tím mám problém každou noc,“ přiznal.

„Něco tě trápí?“

Ichkerat potřásl hlavou. „Myslím, že mám málo pohybu. Virtuální hry mě neunaví. A taky vrnění vašich lodí je odlišné. Vždycky zaberu až k ránu.“

„Měl jsem to stejně prvního půl roku. Prostě tohle není Země — tedy rodná planeta.“

„Ani naše základna.“

„Akce bude. Už brzy.“

„Vážně?“ zachroptěl Ichkerat pobaveně. „Cesta pomalou mobilní základnou k neutrálnímu pásu ti přijde jako akce?“

„*Galaxy Truck* není zase tak pomalá,“ namítl Olu. „Je to hybrid mezi nákladní a průzkumnou lodí. Dokáže vytvořit zázemí na rok, během kterého se rozroste na skutečnou základnu,“ zopakoval mu, co probírali ráno s kapitánem

Vasquezem. „Když to půjde dobře, budeme na pozici do dvaceti dní.“

„Dokáže skočit?“

Oludotun sklopil oči a semkl rty.

„Takže je pomalá,“ zdůraznil Ichkerat. A pak se pokusil o smích, protože nechtěl pilota dostat do trapné situace. „Dělám si legraci,“ dodal na vysvětlenou. Jeho rozmrzelost pramenila z něčeho naprosto jiného. Málo spí, to bude tím. Možná by měl navrhnout, aby se jeho denní rozvrh krapet posunul. A aby ho ráno nebudili. Třeba se nedokáže srovnat s tím, že je lidský den o kousek kratší.

„Son dělá, co může,“ zabrousil pilot k tématu, které si elitní jednotka šeptem označila za *tenký led*. Ichkeratovi netrvalo příliš dlouho, aby si to přirovnání přeložil.

„Tím jsem si jist,“ přikývl Ichkerat a vrátil se zpět na pravý bok. „A stejně tak usilovně pracuje i Dušchan,“ sklouzlo mu ze rtu.

„Dušan? Myslíš, že by ti neřekl, kdyby cokoli zjistil o tom viru?“

„Pochopitelně, že mi to neřekne. Utvořili jste si odstup. Nad každým slovem přemýšlíte až příliš dlouho. V mých větách a otázkách hledáte skryté háčky.“ Ichkerat si povzdechl a pak potřásl hlavou. „Záleží mi jen na té stanici, Olchu. Na ničem jiném. Možná bych mohl opět s někým vyrazit jinou trasou a pak si na pár minut protáhnout tělo mimo loď a umělou gravitaci. Co myslíš?“ vyslovil nahlas, co mu náhle problesklo hlavou. Možná to nakonec bude gravitací, proč se cítí tak nesvůj. Zjišťoval Zagharch, jestli se tohle na lidských lodích liší? Kolik toho šatchrané vědí o lidské rodné planetě? Možná to říkal, ale Ichkerat ho jako obvykle neposlouchal. Lidé jsou v podstatě neškodní — těmihle slovy nahrazoval v duchu všechny ty kecy kolem odletu.

„Jeden zpackaný let ti nestačil?“

„Proč zpackaný?“ Ichkerat se neochotně potočil, aby nebyl k pilotovi úplně zády. „Mohl jsem naživo vidět, jak reagujete v případě nečekaných událostí. A parádně jsem se proletěl.“

Oludotun se usmál. „Zkusím to navrhnout, ale moc šancí tomu nedávám. Půlka stanice *Diamond* málem umřela strachy.“

„Opravdu?“

„Na naši budoucí mezinárodní stanici závisí víc, než si myslíš, Kchrate. A bez tebe žádná stanice nebude.“ Olu se pomalu posadil a pak se nadechl.

Zase ten opatrný pohled, napadlo Ichkerata, jako první vkročení na led.

„Už od chvíle, kdy jsme vyvinuli skok,“ pokračoval pilot, „se v médiích nemluvilo o ničem jiném než o tom, že nás to přenese přímo k novým přátelům. Články plné naděje. Každá posádka měla svou rubriku plnou vznosných keců. Ale vracela se s prázdnou. Měsíc za měsícem. Pak rok a desetiletí.“

Černý mimozemský voják se se zájmem zvedl do sedu.

„Vesmír kolem byl pustý. Abychom umlčeli to trpké zklamání, postupně se namísto průzkumníků začali opěvovat geologové, biologové a astronomové, kteří se předháněli v objevech nových slitin, primitivního života a vesmírných principů. Jenomže věda ani objevy nedokázaly nasytit hladové. A utrácet za pokrok se nedá donekonečna, zvláště pokud nenese kýžené výsledky. Když udeřila ekonomická krize, hlásil jsem se na akademii. A všichni mi říkali, že je to ztráta času, že se do vesmíru nikdy nepodívám. Že ty časy jsou dávno pryč. Vesmírné stanice se měly přesouvat zpět do Sluneční soustavy nebo uzavírat. Na Zemi se vedly dlouhé debaty na téma obyvatelnosti vesmíru. Narodili jsme se na Zemi, proč

z ní utíkat někam, kde na každém kroku číhá smrt? Ty sabotované lodě před šesti lety, to měl být poslední hřebík do rakve vesmírných objevů. Měla to být petlice, díky níž se brány Země uzavrou, jestli ne navěky, tak na hodně dlouho.“

„Co tomu zabránilo?“

„To, co nás pohání nejvíc. Vzdor. A odpor k násilí, k terorismu. Lidstvo si nikdy nenechá nic diktovat. A pokud se nás někdo pokusí zastrašit, tím spíš se semkneme a jsme silnější než dřív. Oddálili jsme nevyhnutelné. Neženeme se vpřed, ale aspoň jsme zůstali na pozicích. A díky slečně Marthenové si teď většina lidí myslí, že jsme udělali dobře. Ale jestli se spolupráce se šachrany nezpečetí, obávám se, že se ten trpký návrat na Zemi opravdu uskuteční.“

„Chápu,“ přikývl Ichkerat a důležitost mise mu rozechřála strádající duši.

„Skok známe už přes dvacet let,“ dodal ještě Olu. „Pochybovat o něm je jako pochybovat o všem, co jsme za tu dobu ve vesmíru dokázali.“ Zahleděl se Ichkeratovi upřeně do očí, jestli mimozemšťan ještě něco nepřidá. „Možná nebyl skok vždycky dokonalý. Všechno se neustále zlepšuje a posouvá dopředu, ale funguje, to vím určitě,“ dodal ještě, než se zavrтал zpět pod příkrývku.

„Věřím ti,“ pronesl Ichkerat.

„Ostatně,“ napadlo ještě Oludotuna. „Kdyby skok nefungoval, nebylo by třeba viru. Ta teroristická skupina by předložila důkazy o tom, jak vláda zachází s našimi životy, a uspěla by.“

Ichkerat mlčky přikývl a upřel oči do hvězd za oknem. Švihl ocasem, jak si představoval ten otevřený nekonečný prostor. Jestli ho nepustí v transportéru dřív, než vyrazí ta obří plechovka, tak se nenápadně vytratí sám. Pak očima zabloudiv k drobnému sklíčku v rohu kajuty. *Do mlhoviny*, zavrčel

si pro sebe. Tady není na šachranské základně. Lidé hlídají každý jeho krok. Už pomalu začínal chápat, jak se tenkrát cítila Erin. Raději zavřel oči a zkusil se uvolnit a nemyslet na nic než na svůj dech.

„Kchrate?“ ozvalo se tiše, přesto sebou Ichkerat trhl. Vzápětí se rychle posadil. Když zaostřil v přítomí pokoje na stín nad sebou, rozeznal Oludotuna.

Už zase mě nenechali pořádně vyspat, pomyslel si rozmrzele.

„Promiň, že tě budím, ale je čas se přesunout.“

Ichkerat se vysoukal z deky a dal se do oblékání.

„Většina posádky a vlezlých novinářů by měla touhle dobou spát. *Cerberos* je připraven odlepit se od *Diamondu*.“

Proč dali piloti své mobilní základně takové jméno, Ichkerat nepochopil. Mělo to něco společného s tím filmem *Dravec*, na který narážel, kdykoli se setkal s novým členem týmu. Osobně by mu stačila čísla namísto vznešených jmen. Jediná pojmenovaná loď v jeho životě byl *Zagharchův Titanik*, a ten neskončil valně. Ale všichni z toho byli až příliš nadšení, než aby jim kazil radost malichernými protesty.

„Základní věci tam jsou,“ připomínal mu Olu dohodnutou strategii. „Zbytek se dopraví transportéry. Pár kilometrů od *Diamondu* budeš v naprostém bezpečí před novináři. A možná, že když vychytáš stín lodi, budeš se moct i protáhnout venku. Nebo alespoň v hangáru.“

„Nic bych si nepřál víc,“ přikývl Ichkerat. Dopnul poslední přezku. Pohodil rameny, jestli ho nikde nic netlačí, a potvrdil v nátepníku utěsnění. Nakonec aktivoval sluchátko pro komunikaci s týmem.

Olu Hagen zaklepal na dveře kajuty smluvený signál, a když zaslechl odpověď, dveře otevřel. Z chodby na ně kývl

Lionel Peterson, hlídající bezpečný průchod. Ichkerat vstoupil mezi ně a společně se vydali k výtahům. Uvnitř už čekala Jacksonová, s pleť v barvě čokolády, a celý výtah tak blokovala čistě pro tuto tajnou operaci. Sjeli do hangáru, a než se dveře otevřely, černý voják se vmáčkl do rohu, aby byl co nejméně nápadný, kdyby se přece jen odněkud vynořily cizí zvědavé oči.

Hlídající Dušan jim dal okamžitě znamení a oni se poklusem prohnali rozlehlým prostorem. Jak si Ichkerat všiml, všechna okna okolních stanovišť dispečerů a techniků byla zatemněna. V celém hangáru stál jen obtloustlý kapitán Miguel Vasquez a jeho statný první důstojník. Naposledy na Ichkerata kývli a pak pokračovali v rozhlížení se po okolí.

Ichkerat se svou družinou proběhl přetlakovou komorou pro vstup pro posádku do ohromného *Galaxy Trucku* a dveře se za nimi ihned uzavřely. Lionel, Olu i Joana se zastavili, aby se vydýchali.

„Tak a teď zase pár dní volna,“ pousmál se Lionel a mrkl na Ichkerata. Měli na sobě letecké vesmírné uniformy. Připraveni do akce. A Ichkerat nepochyboval, že během těch pár hodin, co spal, se stihli i zabalit a přestěhovat si všechny věci. Od ranní schůzky s kapitánem ho měl na starost jen Tichanovsky, později večer Hagen. Ostatní usilovně pracovali na co nejdřívějším odletu. Ichkerat se balit nemusel. Veškeré své vybavení měl na sobě. Dárky z *Ethernalu* spočívaly v cestovní jednotce a tu mu přestěhoval elitní tým. Šatchranské vybavení lidem přenechat nemohl. Díky všem ctnostným to lidé předpokládali a ani nezkoušeli nic takového navrhnout. V jeho očích tím získali další plusové body.

„Nepředbíhej. Ještě musíme přeparkovat,“ ušklíbla se Jacksonová. „Jdu zkontrolovat stroje.“

„A my dva na můstek,“ kývl Olu na Lionela. „Jestli se chceš dostat, Kchrate...?“

„Děkuji,“ přikývl Ichkerat. Teď když si krapet protáhl svaly, už neusne, ale nechtěl jim přidělovat starosti. Raději si projde loď. Takhle velikou ještě nikdy nenavštívil, když nepočítal *Eternal* a *Diamond*, ale tam se volně pohybovat nesměl. Jak se zdálo, na hranicích s lidmi poletovaly jen vraky průzkumných lodí a ty byly podstatně menší. Pokud najde dostatečně velký prostor, zacvičí si. Natáhne se až po snídani.

Když mu piloti zmizeli z dohledu, protlačil těsným otvorem na hrudi vylepšené chapadlo. Orgán, díky kterému Erin udržoval naživu během cesty na lidské území. Aktivoval přes nátepník skenery připojené k *bioakrinové* síti, která chapadlo prostupovala jako umělá nervová síť, a přitiskl je k nejbližšímu ovládacímu panelu vedle dveří do nějaké bezvýznamné kajuty.

Spustil Zagharchem vytvořený software a deaktivoval desátý slot, v němž byl připojený velmi nebezpečný špionážní senzor. Svému bratrovi slíbil, že ho nepoužije, a hodlal to splnit. Pak nástroj z chapadla vypořadil úplně a schoval ho do opasku. Konečně se mohl soustředit na ty podstatné věci: na spolupráci s lidmi.

Nechal nátepník prohledat systémy *G-trucku* a během několika vteřin měl k dispozici plánek lodí a nejdůležitější ovládací centra. Rozpoznal tak můstek, jídelnu, kajuty pro posádku, ošetřovnu, sprchy, laboratoř i rozlehlý nákladní prostor a hangár v jednom. Než chapadlo odpojil a vsunul zpět do bezpečí, ověřil si, že připojení na *Cerbera* mu v nátepníku zůstane díky jiné vychytávce v chapadle. Následně pocítil, jak se ohromná loď rozechvěla typickým vrněním.

Vzápětí se Ichkeratovi ve sluchátku rozehrál rozhovor tří členů elitního týmu s dispečerkou a asistentem v hangáru,

který ihned vypnul. Nepotřeboval to poslouchat. Vnitřně už se ladil na své tělo a svaly, které za chvíli pořádně potrápí. Se spokojeným úsměvem zvolna zamířil do hangáru a kolébání *Cerbera* odlepujícího se od doku a vzdalujícího se tak od gravitace obrovské vesmírné stanice testovalo jeho smysl pro rovnováhu.

Během několika minut ho vítal celkem rozlehlý prostor, kde byl zaparkovaný jen jeden malý transportér, kdyby se potřebovali přesunout z lodi zpět na *Diamond*. Až sem dorazí všichni členové týmu, doky se zaplní. Ichkerat se spokojeně usmál. Možná kdyby si pohrál s nově získaným připojením, jistě by dokázal vypnout i umělou gravitaci, nebo alespoň zjistit, jak se to dělá. Ale raději o to někdy později požádá některého ze statečných, aby nevzniklo příliš mnoho otázek, jak to bez jejich pomoci dokázal.

Přesunul se na příhodné místo přibližně uprostřed haly a zhluboka se nadechl, jak zaujímal počáteční pozici svého cvičení.

„Míříte mým směrem,“ zaslechl Ichkerat cizí přibližující se hlas. Ještě stále měl zrychlený dech a pod skafandrem cítil potůčky potu. Okamžitě vyskočil na nohy a přesunul se do stínů osamoceného transportéru.

„To ale neznamená, že vás můžeme vzít,“ namítl Oludotun Hagen.

„Právě naopak,“ pronesla žena. Ichkerat v jejím hlase cítil spokojený úsměv. „Tahle loď měla být moje. Dokážu pochopit nenadálé události kolem spolupráce se šachrany, ale letíte kolem mé základny. Je otázkou pár minut vysadit mě tam.“ Několikeré pípnutí znamenalo, že se někdo pokouší natukat kód zámku. „Budete tak laskav a otevřete mi ty dveře?“

„Nejde o minuty, ale o šachry. V jejich přítomnosti se smí pohybovat jen vybraná skupina lidí.“

„Nejsem zvědavá. Zalezu do své kajuty, a když mi ráno přinesete jídlo na celý den, ani nebudete vědět, že tam jsem. Sem si jen uložím věci a zalezu jako krtek.“

Dveře se konečně neochotně rozjely do strany. První vklouzl Olu a ostražitě se rozhlédl, přitom se pokoušel cizí ženě zastoupit cestu. Ani se však nechtěl dopustit jakéhokoli násilí, takže kolem ní poskakoval docela legračně.

„Beztoho potřebuji dopsat svůj projekt,“ ignorovala ho a neohroženě kráčela ke kontejnerům po levé straně. „V podstatě nebudu mít na čmuhání čas. Tohle je volné?“ zeptala se a rovnou úložný prostor otevřela.

„Těžko říct, ještě nemáme všechny zásoby.“ Když Oludotun Ichkerata nikde nezahlédl, nejspíše se poškrábal ve vlasech.

„Výborně! Já nezaberu mnoho místa,“ dodala, odložila tašku a menší kufřík stranou. Natlačila dovnitř objemný kufr, který táhla na kolečkách za sebou. Zacvakla kontejner na bezpečnostní přezky a zajistila heslem.

Ichkerat mezitím nenápadně ťukl prstem do nátepníku, aby aktivoval sluchátko. Volali ho několikrát, ale nebyl na příjmu.

„Já jsem neměla jinou možnost než šachranům obětovat loď, na kterou čekám už několik týdnů. Na oplátku udělejte zase něco pro mě,“ posbírala svá dvě menší zavazadla a vydala se ke dveřím.

„Je mi líto, že *Cerbera* stáhli z vaší mise a přidělili nám —“

„Řekl jste *Cerbera*?“ zbystřila.

„Máme smysl pro humor,“ smetl to rychle a viditelně se mu orosilo čelo. „No, to je jedno. Stejně s námi letět nemůžete.“

„Jak vidíte, můžu. A poletím. Už jsem na palubě,“ pronesla tvrdě a vyrazila ven z hangáru. „Ukažte mi volnou

kajutu, a jak se přiblížíme k *Ester*, hned vypadnu. Když moje dosavadní základna vydržela doteď, vydrží i dalších pár týdnů, než přiletí jiný *G-truck*. Ale můj výzkum už bude o pár stránek dál.“

„Slečno...“

„Mei-Lan mě ujistila, že zásoby na *Ester* vystačí ještě na čtvrt roku. Nepotřebuji víc než těchto pár drobností. Uvidíte, že nebudu nijak na obtíž.“

Jejich hlasy se začaly rychle vzdalovat a Ichkerat měl nutkání se zasmát. Jak se dokázala nepozorovaně dostat na loď? Měla jeho obdiv, zatímco posádka *Diamondu* zase o stupeň klesla. Ale nehodlal jim nic vyčítat. Stejně čekal, že se dříve nebo později něco semele. Dokonce se těšil, co to bude.

Pak stiskl tlačítko komunikátoru: „Kchrat na příjmu.“

„Sakra, Kchrate, proč ses neozýval? Máme černýho pasažéra,“ rozkřičel se Lionel.

„Promiň, cvičil jsem. A neboj, slyšel jsem ji přicházet.“

„Dostala se do hangáru?“

„Ano, před chvílí odešla.“

„A neviděla tě?“ vyzvídal pilot.

„Ne. Měl jsem čas se schovat.“

„Kde jsi teď?“

„Pořád čekám v hangáru.“

„Budeš tam muset vydržet, než se jí zbavíme,“ povzdechl si Peterson. Tahle loď měla být prostorem, kde se Ichkerat bude moct pohybovat dle své vůle, a najednou je z toho vězení.

„Nechte ji tady,“ překvapil ho Ichkerat. Ani nevěděl, proč to řekl. Jako by tušil, že zajímavé dobrodružství teprve začíná, a nechtěl se připravit o celou tu zábavu.

„Neví, jak vypadáš. Ani to nesmí vědět,“ připomněl mu Lionel, co bylo už od začátku jasně stanoveno. Lidstvo není

připraveno na to, že první rasa, která je kontaktuje, vypadá jako Dravec.

„Neuvidí mě, pokud zůstane ve své kajutě. A jestli je pravda, že letíme jejím směrem...“ zapřemýšlel Ichkerat. Třeba z toho bude něco jako hra na schovávanou. „Beztoho mě během pár dní uvidí další. Sedm pilotů je na tuhle loď a roční misi přece málo. A do roka už budou šatchranské vojáky znát všichni.“

„Co bude za rok, mě nezajímá. Musím plnit, co platí teď. Vyvolení jsou pořád něco jinýho než náhodnej svědek,“ namítl Lionel.

„V té kajutě bude jako ve vězení.“

„Na chvíli možná. Jenomže cesta na *Ester* potrvá přibližně šest dní. Jestli se vyplíží jako krysa a vyblejskne si tě...“

„Přece to není novinářka.“

„Určitě kecá,“ vyprskl Lionel.

„Je to Sarah Guilbertová,“ ozval se znenadání Oludotun. „Prvotřídní geoložka specializující se na novodobé materiály a slitiny. *Ester* je na Rytíři. To je měsíc, který má obrovské množství jakéhosi super kovu.“

„*Rinch*,“ napadlo Ichkerata. Než se lidé roztáhli tak daleko, ten měsíc patřil šatchranům a rinch tam těžili kvůli *yakrinu*. Jen neradi se tohoto místa vzdávali, ale pak našli na druhé straně svého území ještě bohatší planetku. „Tomu kovu říkáme rinch.“

„Takže je to drzá krysa přesvědčená o tom, že svýma zkumavkama spasí svět,“ zavrčel Lionel. „Dušan bude zuřit, jestli se jí nějak nezbavíme.“

„Zamkla se,“ osvětlil mu Olu. „Je tak odhodlaná doletět na svou základnu, že bychom museli použít násilí, aby odešla.“

„Žádný násilí. Prostě *Cerberos* s ní na palubě nikam neodletí,“ pronesl nesmlouvavě Lionel. „Buďte odejde, nebo vyhladoví.“

„Myslím, že na vyčkávací taktiku je připravená, Lio,“ zasýčkoval Hagen. „Může čekat na *Diamondu* nebo tady. A tady má alespoň nějakou naději, že odletí dřív.“

„Co přímý rozkaz od kapitána?“ navrhl Ichkerat a posadil se na zem. Oludotun ani Lionel mu nedovolili opustit hangár, dokud se cizí ženy nezbaví. Šatchrané by určili jednotku, která by neposlušného vojáka poslala do bezvědomí a do vazby, kde by se zodpovídal z nesplnění rozkazu. Jeho rodina by uhradila případné škody, které by takový zákrok napáchal. Už proto se drtivá většina neposlušných vojáků raději vzdala. Tohle ale byla žena. A z Oluových slov soudil, že významná žena. Ichkerat si představil jednu ze svých vzdělaných sester. Tu by z lodi nikdo nedokázal vystrnadit, pokud by se jednou rozhodla, že poletí.

„Sarah je osobnost, Kchrate. Navíc bohatá osobnost. Výsledky jejich výzkumů se draží v milionech. U mnoha vynálezů dopomohla k zefektivnění výroby, funkčnosti a podobně,“ obeznámil ho Olu s hloubkou svých znalostí. „Kapitán jí může nařídit opustit loď, ale předpokládám, že ho utluče nějakou nepřehlédnutelnou sumou nebo jménem nějakého výše postaveného zvířete, které její současný výzkum financuje.“

„Mrcha prvního stupně,“ přisadil si Peterson. „Alespoň varuju Dušana. Uvidíme, co vymyslí on.“

„Zajdu pro tebe, Kchrate,“ sdělil mu Oludotun. „Vybral jsem jí kajutu až úplně na konci chodby. Ty si vezmeš hned tu první. Alespoň bude jistota, že nečekaně neotevře dveře, kdykoli půjde někdo kolem.“

„Dobrý nápad,“ souhlasil ochotně Ichkerat. Než se to s cizinkou na palubě vyřeší, všichni mu dají pokoj a konečně se

pořádně prospí. Zůstal ve svém úkrytu, dokud se dveře hangáru nerozjely do strany a dovnitř nevstoupil Olu. Pak se nechal odvést ke své kajutě. Konečně bez stráží, a stejně zůstal vězněm.

Jen dočasně, oponoval si v duchu. *Jen než zmizí černý pasažér. Proč vůbec černý?* napadlo ho vzápětí, že to označení by sedělo líp na něj než na tu lidskou ženu.

„Bezpečně jsme zaparkovali na stanoveném místě,“ informoval ho Oludotun. Patrně nechtěl cestou mlčet.

„Skvělé,“ přikývl Ichkerat.

„Budou čtyři,“ mrkl pilot na hodinky. „V devět by sem měly dorazit další transportéry se zásobami a taky Dušan.“

Ichkerat už se viděl ve sprše a v posteli.

„Něco k jídlu?“ zajímal se Olu, když otevřel Ichkeratovi dveře jeho nového domova.

„Ne, díky. Až později.“

Pilot přikývl a rozhlédl se po místnosti, jako by hodnotil, jestli něco nechybí. „Měl jsi mít největší kajutu, ale ta je blíž k ní, takže —“

„Chápu.“

„Věci ti přesunu během dne, nevadí?“

„V pohodě. Klidně je nechej v cestovní jednotce.“ Víc než postel teď nepotřeboval.

„Službu má až do osmi Lio. Já a Joana jdeme spát.“

Ichkerat si představil, že by Oludotunovi přejel palcem po čele dolů k nosu, aby mu dal dobrou noc. Ale jen neklidně trhl prsty a pak se odvrátil. Musela by jim to Erin vysvětlit, aby se k nim mohl chovat jako ke své rodině. *Odstup, prokletý odstup, vždy a všude!* prohnalo se mu hlavou, až ostře švihl ocasem. *Přátelství je k ničemu, pokud odstup zůstává.*

Olu Hagen mu mlčky věnoval zamyšlený pohled, jako by přemýšlel, co víc dodat. Pak dveře do mimozemšťanovy kajuty zavřel.

Ichkerat se rozhlédl po svém novém vězení. Jedna příšerně malá palanda a v rohu za zástěnou jedno umyvadlo se záchodem. Stolek u okénka a židle byly zbytečnosti, bez kterých by se obešel. Mobilní stanice není žádný dovolenkový hotel, došlo mu.

Povolil v nátepníku odblokování skafandru. Stáhl si nepohodlné kousky, až zbyla jen spodní tenká košile a kalhoty. Shodil matraci z lůžka a svalil se na ni. Zavřel oči, automaticky omotal ocas kolem levé nohy a soustředil se na svůj pomalý dech. Po tréninku určitě usne jako nemluvně.

Ichkerat sevřel prsty. Zaryl nehty hluboko do kůže na dlani, jako to dělávala jeho matka, když s ní cloumal vztek, který si nemohla dovolit dát najevo. A pak pěst zase rozevřel. „Do mlhoviny,“ zavřel tiše. Neusnul, ani když už všude panoval naprostý klid. Ani když v jeho kajutě nikdo nevydával žádné zvuky. Byl v bezpečí mimo *Diamond* přetékající neznámými lidmi a nebezpečnými šmejdily. Kdokoli by se přiblížil, byl by ihned odhalen. A stejně nedokázal zabrat na víc než minuty mělkého spánku. Škoda, že na cestu na lidské území měl jen jednu dávku fechu, a tu vyplýval hned před otevřením cestovní jednotky. Teď by se mu hodila. Když ne pro usnutí, tak pro zklidnění nervů. Daniel mu slíbil vyrobit něco podobného, ale trvalo to příliš dlouho.

Už podesáté zkontroloval čas na nátepníku. Bylo lehce nad ránem. Jen o pár minut později, než když na hodiny mrkl naposledy. Za chvíli se noční osvětlení na chodbě změní na denní.

Ichkerat se zvedl a obul. S výzbrojí se nezdržoval. Už nechtěl čekat. Zamíří do jídelny a zkusí to s alkoholem. Lidský omamný nápoj sice dokázal velmi rychle vstřebat, ale třeba

se alespoň na chvíli uvolní. Celý den by měli stateční na loď přivázat zásoby, takže ho jistě dnes nebude nikdo potřebovat, i kdyby to přehnal.

Otevřel dveře kajuty a tichounce vyklouzl do chodby. Každé cvaknutí znělo tisícem ozvěn. Zvedl oči od zámku a ztuhl.

Cizí žena stála asi čtyři metry od něj. Přes ramena měla ručník a na něm rozprostřené dlouhé mokré vlasy. Jednou rukou si držela cípy u nahých prsou, ve druhé svírala lahvičku se šamponem. Volné bílé kalhoty se skvrnkami od skapávající vody se ještě chvěly. Zřejmě prudce zastavila, když zahlédla pohyb před sebou.

Ichkerat polkl. Neměl by zmizet zpět v kajutě? Když bude rychlý, možná si bude myslet, že to byl jen noční přelud. Napůl sen a napůl noční můra. Stín v šeru chodby, kde noční čas značí potemnělá světélka na zemi. Jak dobře lidé vidí?

„Dva a půl metru, možná více,“ zašeptala do ticha dřív, než se stačil rozhodnout, a udělala opatrný krůček blíž. „Černá kůže s krokodýlím rýhováním. Ustupující čelo, avšak bystré oči. Uši schopné kdykoli se uzavřít.“

Jako by to předčítala, napadlo Ichkerata a nejspíše přešlápl. Proč neječí?

„Placatý nos a uzounké rty, za nimiž skrýval až děsivě ostré zuby,“ pokračovala v monologu a on cítil, jak klouže svým pohledem po jeho těle níž. „Široká ramena a svalnaté paže. Na rukou i nohou šest prstů.“

Ichkerat přešel očima svá chodidla schovaná v pevných botách. *Jen hádá, pomyslel si.*

Naklonila hlavu na stranu a svařila obočí, jako by se pokoušela nahlédnout za něj. Ichkerat si dovilil mrknout přes rameno, jestli mu některý ze sedmi statečných nepřispěchal na pomoc.